

SENTÈNCIA 2001-39 DE 17 DE JULIOL DE 2001

**ESTRANGERS. Expulsió. Mesura de policia administrativa.
Compatibilitat amb l'existència d'un procediment penal.
Proporcionalitat.**

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1r.- La sentència de 25 de gener de 2001 de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, a la qual es fa expressa referència pel que fa a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va desestimar la demanda formulada pel Sr. A.A.C. contra el M.I. Govern, en que impugnava la resolució de 12 d'abril de 2000, desestimàtoria del recurs de reposició formulat contra la resolució del Ministeri de la Presidència i d'Interior de 6 de desembre de 1999, que va disposar l'expulsió de l'agent del territori nacional durant un període d'un any.

2n.- L'interessat va interposar recurs d'apel·lació el 14 de febrer de 2001 i el formalitzà davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 9 de març següent. El recurs es fonamenta en què l'interessat no és en l'actualitat consumidor habitual de substàncies estupefaents; en què es troba arrelat a Andorra, on viu des de fa més de vuit anys; i en què l'expulsió faria inviable la seva reinserció social, principal objectiu de la pena que li fou imposada pel Tribunal de Corts.

3r.- Del recurs d'apel·lació formulat per l'agent se'n va donar trasllat a la representació del M.I. Govern, la qual el va contestar mitjançant escrit presentat el 30 de març de 2001, en què sol·licita la seva desestimació i la confirmació íntegra de la sentència impugnada, en considerar que aquesta resulta plenament ajustada a Dret.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van confirmar substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La resolució administrativa impugnada es fonamenta en l'article 14.1 del Decret dels M.I. Veguers de 3 de juliol de 1980, sobre residència d'estrangers, el

qual disposa que "podrà ésser expulsat qualsevol estranger, la presència del qual constitueix una amenaça per la tranquil·litat, pau o moralitat públiques".

Com ja ha declarat aquesta Sala en diverses ocasions, en relació amb supòsits anàlegs, es tracta d'una mesura incardinada en el marc de la policia administrativa d'estrangers, la finalitat de la qual no és altra que la salvaguarda de l'ordre i la seguretat públics enfront de conductes que resultin susceptibles de pertorbar-los.

Aquesta mesura de policia té una substantivitat pròpia, no revesteix caràcter sancionador i, encara que hi guarda una relació evident, no pot ser confosa amb la pena accessòria d'expulsió definitiva o temporal de persones de nacionalitat estrangera, que preveu l'article 37.4 del Codi Penal, ja que ambdúes reposen en fonaments jurídics diferents i pretenen assegurar la tutela de béns jurídics dispars. Així, mentre la norma penal sanciona la comissió d'un fet delictiu concret, l'expulsió governativa té una finalitat merament preventiva i es basa en l'apreciació d'una conducta, degudament contrastada, que pugui fer racionalment preveure la probabilitat d'ulteriors atemptats contra la tranquil·litat pública.

D'altra banda, la duplicitat de mesures judicials i administratives d'expulsió de ciutadans estrangers la contempla la pròpia legislació penal, en tipificar l'article 291 del Codi la desobediència a l'ordre governativa d'expulsió.

Com a conseqüència d'això, no resulta incompatible l'adopció de la mesura de policia amb l'existència d'un procediment penal en el marc del qual pugui ser imposada pels òrgans jurisdiccionals la pena accessòria d'expulsió.

Tercer.- Com igualment ha declarat aquesta Sala, d'acord amb el principi general de subjecció de l'activitat administrativa al control jurisdiccional, que recullen els articles 72.3 de la Constitució i 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia, els tribunals revisen la legalitat de les ordres governatives d'expulsió i, de manera especial, la concurrència dels següents elements: a) l'acreditació dels fets que s'imputen a l'interessat; b) si els mateixos poden ser qualificats com una amenaça per a la tranquil·litat, pau o moralitat públiques; i c) la necessària proporcionalitat que ha d'existir entre la conducta que s'atribueix al ciutadà estranger i les conseqüències perjudicials que deriven de l'expulsió, compte tingut de les circumstàncies personals de l'interessat.

Quart.- En el cas que ara s'examina, resulta de les actuacions que l'agent va ser condemnat pel Tribunal de Corts com a responsable d'un delictes major continuat d'introducció i venda d'estupefaents (article 169 del Codi Penal) i d'un delictes menor de conducció sota la influència d'estupefaents (article 305 del mateix Codi). La sentència de l'esmentat Tribunal recull, com a fets provats, entre d'altres, que l'interessat, que anteriorment havia estat condemnat per sentència del Tribunal de Batlles de l'any 1996, es desplaçà fins a la Ciutat de Lleida en quatre o cinc ocasions, adquirint quantitats d'entre 4 i 5 grams de la substància estupefaent cocaïna, la qual va portar fins al Principat, on en venia la major part amb la finalitat de finançar el seu propi consum.

Amb independència de les conclusions del procés penal, que lògicament no són objecte d'aquestes actuacions, els fets que ha declarat provats el Tribunal de Corts, els quals vinculen l'Administració general i aquesta Sala, són amb tota evidència demostratius d'una conducta que atempta contra la tranquil·litat i la pau públiques, pel fet d'afavorir el consum de drogues dins la societat andorrana. En conseqüència, els mateixos resulten perfectament incardinables dins del supòsit d'expulsió que contempla l'article 14.1 del Decret dels M.I. Veguers de 3 de juliol de 1980, sobre residència d'estrangers.

D'aquesta manera, s'ha de considerar que l'Administració ha realitzat una qualificació adequada dels fets abans esmentats i, en tot cas, la resolució impugnada es mou dins del marge d'apreciació que li reconeix l'ordenament jurídic.

D'altra banda, l'acord del Govern s'adopta d'acord amb les circumstàncies concorrents en el moment d'iniciar-se l'expedient i, especialment, en funció dels fets que ha declarat com a provats una sentència penal ferma, que vinculen com abans s'ha dit el contingut del pronunciament de l'Administració.

En darrer terme, s'ha de considerar que la mesura adoptada guarda la necessària proporcionalitat en funció de la gravetat dels fets que la determinen, si es té en compte el seu caràcter merament temporal. En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs que formula l'interessat i confirmar en els seus propis termes la sentència apel·lada.

DECI SI Ó

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. A.A.C. contra la sentència dictada per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles el 25 de gener de 2001, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.